

[Justitsministeren.]

muligt, selv om Volden har været særlig raa eller brutal, at anvende højere Straf end Fængsel i 2 Aar, medmindre Handlingen har medført Døden eller grov Legemsbeskadigelse. Derfor er der i de sidste Aar i Praksis endda ikke sjældent set Tilfælde, hvor der er anvendt Bødestraf eller ganske kort Hæftestraf for selv ret grove pludselige Overfald paa sagesløs Person. Da jeg maa anse dette for meget uheldigt og stødende for den almindelige Retsbevidsthed, foreslaas det, at den, der øver Vold mod sagesløs Person, straffes for Overfald, saaledes at den almindelige Strafferamme her bliver Fængsel indtil 2 Aar. Bestemmelserne om Overfald indføres som nyt Stykke 4. Den nugældende Straffelovs § 244, Stk. 3, indeholder det Princip, at Følgerne af Handlingen faar overordentlig stor Indflydelse paa Strafbarheden. Det kommer derved til at bero paa ret tilfældige Omstændigheder, hvorvidt en Voldshandling faar alvorlige Følger eller ej. Da man imidlertid gennemsnitligt nok kan regne med, at den alvorligere Voldshandling faar alvorligere Følger, har jeg ikke fundet helt tilstrækkelig Anledning til at foreslaa en Ændring med Hensyn til dette Forhold, selv om man undertiden ser nogle mærkelige Resultater. Derimod er der Anledning til at anvende den samme forhøjede Straf i Tilfælde, hvor den udøvede Vold har haft en særlig raa og brutal Karakter, selv om Volden tilfældigvis ikke har medført varig Skade paa Legeme eller Helbred, men kun forbigaaende Følger. Man foreslaar derfor, at en Bestemmelse herom optages i Stk. 2, jfr. Stk. 4.

Jeg kommer saa til det sidste Kapitel, i hvilket der foreslaas Ændringer, nemlig Kapitel 27 om Freds- og Ærekrænkelse. Den første af disse Ændringer vedrører § 263, der angaar Privatlivets Fred. § 220 i den gamle Straffelov af 1866 fastsatte Straf for den, der ved offentlige Meddelelser om personlige og huslige Forhold krænkede Privatlivets Fred, men den nuværende Affattelse af § 263 har tilføjet: „som med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden“, en Tilføjelse, som i visse Tilfælde efter min Mening kommer til at virke saare uheldigt. Hvor det drejer sig om en Persons Privatliv i allersnævreste Forstand, altsaa hans rent huslige eller personlige Forhold, maa den Begrænsning, der ligger i Ordene „krænker nogens Fred“, være tilstrækkelig til at angive, at Straf kun kan anvendes, hvor en Person med rimelig Grund kan føle sig forulempet i en eller anden Henseende ved Meddelelsen. Natur-

ligvis er der ikke her Tale om almindelige Avismeddelelser, som vedkommende for Resten ofte selv fremkalder, om hans private Forhold — de kan jo ikke forulempe ham. Den nævnte Begrænsning fastslaar, at rigtige Meddelelser om Personalialia, der efter almindelig Opfattelse ikke kan anses som krænkende for nogens Fred, ikke kan rammes af Straf, i hvert Fald ikke, medmindre vedkommende udtrykkeligt har gjort opmærksom paa, at han ikke vil have disse Forhold omtalt. Foreligger der imidlertid efter almindelig Opfattelse en Fredskrænkelse, bør Straf kunne anvendes ganske uden Hensyn til, om det er den ene eller den anden Persons rent private Forhold, der prisgives. Den nugældende Begrænsning: „som med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden“, viser sig i Praksis let at kunne blive et Smuthul, hvorigenem de mere snedige kan unddrage sig Straffen for deres Afsløringer af Folks Privatliv, eller et Middel til Forplumring af Sagen mod Geringsmanden.

Bestemmelsen i Straffeloven om Krænkelse af Privatlivets Fred kommer imidlertid ikke alene til Anvendelse paa disse huslige eller andre rent personlige Forhold, men ogsaa paa adskillige andre Forhold, som nok kan siges at vedrøre Privatlivet, men som har en vis Interesse og Betydning for Offentligheden, saaledes Arbejds- og Forretningsforhold, private Foreningers indre Anliggender, Organisationslivet o. s. v., hvor det kan være rigtigt at tage med i Betragtning, om den paagældende Meddelelse med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden.

Man foreslaar derfor det nuværende Punkt 3 i Stk. 1 delt i 2 Led, saaledes at der foreskrives Straf for den, der krænker nogens Fred ved offentlig Meddelelse om nogens huslige eller andre rent personlige Forhold, uden yderligere Betingelser, medens de nugældende Bestemmelser fremdeles bliver anvendelige paa offentlige Meddelelser om andre Privatlivet tilhørende Forhold, der ikke er af en saa privat eller snæver Karakter.

Endvidere foreslaar man, ud fra samme Synspunkter, at Ordene i Paragraffens Stk. 2 „af almen Interesse eller“ udgaar. Stk. 2 omfatter Tjenestemænd, der røber Hemmeligheder fra andres Privatliv.

§. 264 a er helt ny. I den senere Tid har der, som bekendt, foreligget Tilfælde, hvor Tilhængere af yderligtgaående politiske Partier er brudt ind i andre Partiers Kontorlokaler og herfra har bortfjernet Dokumenter. Handlinger af denne Art, som man jo i tidligere Aar ikke regnede med som